

[Koføed]

ninger, så er likviditeten røget, og så går man til staten. Det gør alle andre også, men nogle har lettere ved at få penge end andre. Hedder det Stålvalseværket i Frederiksværk, så får man galant 300 mill. kr. Er det fiskerierhvervet, der består af enkeltvirksomheder, så har man fornemmelsen af, at her skal der spares så meget som muligt, her skal vi slippe med 25 mill. kr., med 50 mill. kr., her skal man være forsigtig med statsmidler.

Det skal vi diskutere i det næste lovfor-slag, men det havde været meget bedre, hvis man havde sørget for, at disse titusinder af fiskerhjerner kunne have haft mulighed for at finde ud af, hvordan de skulle gardere sig i den udvikling, fremfor at man nu overlader det til en eller anden kommission med 15 eller 20 hjerner. Disse 15 eller 20 hjerner kan være aldrig så gode, de er i hvert tilfælde ikke tilnærmelsesvis af samme kapacitet som 10.000 fiskerhjerner – altså ikke fiskehjerner, men fiskeres hjerner.

Hvad skal man f. eks. gøre i Østersøen? Hvilke muligheder har man? Nu kan vi tage et område som Bornholm, som er ret specialiseret i torskefileter og torskefiskeri, men der er ikke økonomiske muligheder for hurtigere at svinge over til andre ting. Der er andre fiskearter i Østersøen, men den økonomiske basis har ikke været til stede. Ergo skal staten træde til. Men hvordan skal staten træde til i den situation? Så har vi problemerne, så er det et politisk ansvar, og så skal vi have en kommission, som for øvrigt vistnok blev nedsat i 1975. Jeg ved ikke, hr. statsminister eller hr. fiskeriminister, hvornår den kommission egentlig bliver færdig. Der var vistnok et rygte om, at den skulle være færdig allerede et halvt år efter, at den blev nedsat. Men den får vel brug for sine ting.

Må jeg så til sidst sige, at der er nogle, der ønsker en løsning gående ud på, at man bare skulle fiske løs. Den slags ønsketænkning må man stærkt advare imod. Som statsministeren rigtigt sagde, er Danmark jo ikke det land, der bestemmer suverænt i Østersøen eller i Nordsøen. Jeg vil gerne sige lige så stærkt, at der kun er ét sted, hvor fremskridtspartiet kan bestemme suverænt over et fiskevand. Det er i hr. Glistrups svømmebasin. Der kan man bare fiske løs. Men i Østersøen og i Nordsøen bliver man nødt til at rette sig efter de demokratiske spilleregler, som består i, at hvis man ikke kan få flertal

for sine synspunkter, så bliver man nødt til at acceptere, hvad der kan opnås flertal om. Så kan man kritisere det, men det kan ikke nytte at sige, at vores politik er at fiske løs. Det er fuldstændig urealistisk, og man skal ikke bilde folk ind, at det kan lade sig gøre, for det kan ikke lade sig gøre. Det er uansvarlig tale, hvis man ikke holder op med at sige den slags ting.

Lowzow (KF):

Jeg skal ikke have noget imod, at vi i dag diskuterer fiskeriet ved en forespørgselsdebat. Der er vel ikke noget, der er mere påkrævet, hvis det er på det rigtige grundlag og med det rigtige formål, nemlig at nå til nogle konkrete resultater. Men det er der ikke meget i oplægget i dag, og det er der ikke meget i debatten indtil i dag der har tydet på.

Det er da givet, at vi her står over for et af de erhverv, der er i den største knibe herhjemme i øjeblikket. Det er et erhverv, der er kommet i knibe, ikke på grund af egen dårlig udfyldelse af deres viden og kunnen, men på grund af internationale forhold og på grund af fysiske forhold.

Vi skal jo diskutere dette i dag ud fra nogle kendsgerninger, bl. a. at havene, hvor det altid tidligere har heddet sig, at de er frie, overhovedet ikke er frie mere, de er ikke ubegrænsede, og de er ikke frie. Man har altid sagt, at når man skulle hente føde til befolkningen og man ikke kunne få nok på landjorden mere, ja, så kunne man bare gå ned i havet og hente ubegrænsede værdier. Man er klar over nu, at det kan man i hvert fald ikke på begrænsede geografiske områder. Med de tekniske hjælpemidler, der eksisterer i dag, står vi og diskuterer ud fra den situation, at man kan producere materiel, tænk bare på de største japanske noter osv., der kan tømme meget store havområder ved intensivt fiskeri. Det kan lade sig gøre. Jeg siger ikke, at det bliver gjort, men jeg siger i hvert tilfælde, at det er uønskeligt, hvis det bliver tilfældet. Men det kan altså lade sig gøre i dag på begrænsede geografiske områder.

Endelig har vi fået den helt store ændring ved det politiske skridt, der skete, da man gik over til 200 sømle grænser. Med det har man faktisk slettet alle de frie områder inden for rimelig afstand fra det vesteuropæiske